

System for Valg til Raadet og til at afgive en Beretning til en kommende Forsamling vedrørende Reformen, der maatte findes ønskelig«. Dette Forslag henvistes til første Udvalg, hvor det vedtoges i uændret Skikkelse. Under Drøftelsen i første Udvalg henvistes der fra mange Sider, ikke mindst af Forslagsstilleren, Lord Cecil selv, foruden til Udelukkelsen af visse Stater fra Repræsentation i Raadet under det herskende System ogsaa til dettes uheldige Virkninger i Form af Valgmanøvrer, Kulisseaktioner og Gruppedannelser. I sin indledende Tale fremhævede Lord Cecil, at det britiske Forslag paa ingen Maade tilsigtede en Forøgelse af Raadets Medlemsantal, tværtimod. Raadet var allerede for talrigt, og selv om der intet var at indvende mod Raadets Virkemaade, vilde denne formentlig være endnu bedre, saafremt Raadet var mindre, end det er. Fra *chilensisk* Side gjordes et Forsøg paa at udvide det engelske Forslag til at omfatte ogsaa Reglerne for andre Valg, navnlig til den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje; men dette Forslag blev senere trukket tilbage. *Vasconcellos* (Portugal) mente, at man ogsaa maatte tage en Forøgelse af Raadets Medlemsantal med i Betragtning som en mulig Løsning, f. Eks. fra 14 til 15, som foreslaaet i den portugisiske Regerings forannævnte Memorandum. Fra Dominions og Irlands Side udtalte man sig imod en Forøgelse af Raadsmedlemmernes Antal. *Unden* (Sverige), der i sin Tid (i 1926) havde været en Modstander af Udvidelsen af de valgbare Medlemmernes Antal fra 6 til 9, udtalte sin Tvivl om Nyttens af det paa-tænkte Studieudvalg. Selv om han ansaa det nuværende System for ufyldstgørende og for egnet til at begunstige visse Stater og Statsgrupper, saa mente han, at det var umuligt at finde et ideelt Valgsystem. Fra fransk Side ytrede *Cassin* ogsaa en vis Skepsis. Man maatte ikke hengive sig til den Illusion, at man gennem Valgregler kunde forbedre Menneskene og forebygge Valgftaler og Gruppedannelser, medmindre man vilde ophæve selve Valget og gøre

Adgangen til Raadet automatisk efter Tur for alle Stater. Forøgelsen af Raadets Medlemsantal har hidtil staaet i Forhold til Tilgangen af nye Medlemmer til selve Forbundet. Men selv om Forsamlingen selv frit fastsætter Reglerne for Valg af Medlemmer til Raadet, saa kræver selve Forøgelsen af Raadets Medlemsantal Raadets Samtykke. *Polen* støttede direkte en Forøgelse af Raadets Medlemsantal, medens *Ferrara* (Cuba) betonedede det latinske Sydamerikas Krav om vedvarende at have 3 Pladser i Raadet. Dette Krav var efter hans Opfattelse et »gentlemen's agreement«, som ingen Reform kunde røre ved. *Politis* (Grækenland) advarede stærkt mod Udvidelsen af Raadet. »Med sine 14 Medlemmer var dette allerede nu en lille Forsamling og svarede ikke mere til, hvad der havde været de Mænds Hensigt, der havde skrevet Pagten. I Betragtning af de mellemfolkelige Spørgsmaals sammensatte Karakter, blev det vanskeligere at handle, jo mere talrigt Raadet var«. *Politis* fandt det betimeligt at graduere Varigheden af de valgte Medlemmernes Mandat, og denne kunde Forsamlingen frit fastsætte i Henhold til Pagtens Art. 4. Der taltes alt for meget om de enkelte Staters Ret til at faa Adgang til Raadet, medens man ikke havde et aabent Øje for Sagens anden Side: Pligten. Raadet har et meget stort Ansvar, og ethvert Medlem af Folkeforbundet skal bære sin forholdsvis Del af dette Ansvar, svarende til den Stilling, vedkommende Medlem indtager i det mellemfolkelige Samfund. Formanden for første Udvalg, *Scialoja*, udtalte sig bestemt mod Forslaget, som efter hans Opfattelse ikke vilde føre til noget positivt Resultat. Han henviste til alle de Vanskeligheder, man havde mødt ved Udarbejdelsen af de nugældende Valgregler i 1926. Allerede den Gang havde mange hævdede, at et Raad paa 14 Medlemmer var et altfor tungt arbejdende Maskineri, og hvis man nu paa Forhaand vilde udelukke en eventuel Forøgelse af Medlemsantallet, som foreslaaet fra forskellige Taleres Side, kunde han ikke se, hvilke